

Н. Станевъ.

Македонскитѣ българи въ борба за свободата си

Какъ постъпилъ византийскитѣ императоръ съ
българитѣ.

Царството на Самуила въ Македония пропаднало въ 1018 година. А то било голѣмо и обхващало, освенъ Македония, още цѣла Западна България, която тогава се простирала до Бѣлградъ и Сремъ между Сава и Дунава.

Византийскитѣ императоръ Василий II, нареченъ българоубиецъ, положилъ голѣми мъжки, догде сломи царството на Самуила. И макаръ да победилъ, той разбралъ, че за него е по-добре да не поробява съвсемъ българитѣ, а да ги остави съ малко права и свобода, защото оценилъ, че тѣ заслужаватъ това съ постоянството си, съ работата и храбростта си. Боляритѣ, които се спасили въ якитѣ си кули и въ горитѣ, били повикани отъ Василия и убедени да се примирятъ съ Византия. Василий II обещалъ, че ще даде свобода на българската църква въ Охридъ. За да покаже, че държи на думитѣ си, той веднага издалъ единъ указъ, въ който заповѣдалъ: вмѣсто пленения български патриархъ Давидъ, да се назначи за архиепископъ на Цѣла България игуменътъ отъ Дебърския манастиръ Иоанъ. Неговата столица да бѣде Охридъ и оттамъ той да реди българскитѣ църкви, манастири